

Land! Land! Land! Hør Herrens ord Jer. 22, 29

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Nr. 10

DESEMBER 1948

2. årgang

Englesangen.

Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker hans velbehag!

LUK. 2, 14.

Slik lød englesangen den første julenatt over Betlehemsmarken. Det var jubel og lovsang. Englene visste om det store som Gud hadde gjort, og de ante vel i allfall til en viss grad rekkevidden av dette, selv om de kanskje ikke forsto alt.

Det første de da gjorde var å gi Gud æren! Det var Han som hadde fattet pla-

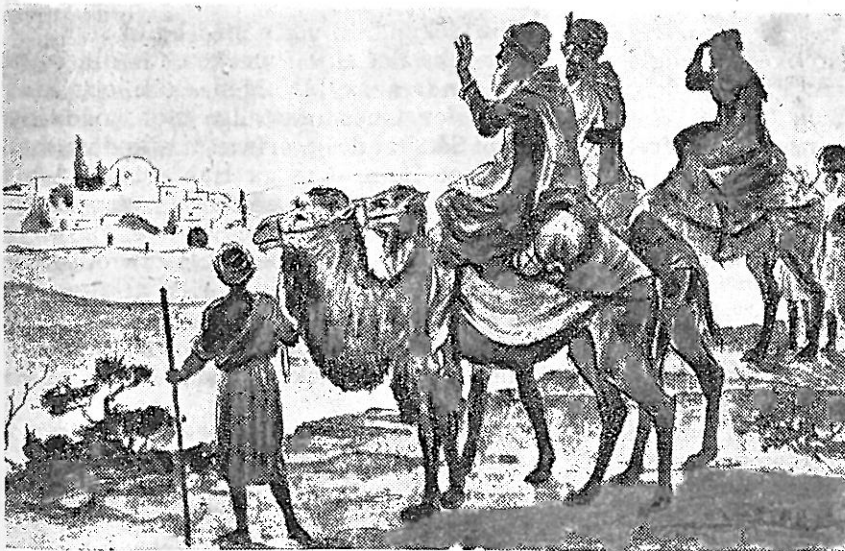
nen om å frelse slekten og nå hadde satt den inn i vår verden. De visste også at Han ville fortsette gjerningen og ikke gi opp før den var realisert. Derfor var de glade, hjerteglade og måtte gi uttrykk for det som fyllte deres sinn. Således lød den fulltonende sang i natten — — —.

Ja, enda var det natt på jorden. Syn-

dens mørke ruget over folkene. Men fra nå av skulle det bli anderledes. Ly-

set fra Gud var tendt. Frelseren var født. Hans gjerning skulle utføres og Guds rike komme. Den nye dag med frelse for alle som ville ta imot Guds gave hadde begynt å gry.

Men så var det den praktiske gjennomføring av Guds plan i vår verden. Det er denne gjerning som har pågått i 1900 år og som fort-

Første julaften hjemmefra.

Gutten var 19 år gammel, men hadde likevel aldri vært hjemmefra en eneste julaften. Han gikk på skole i en av Sørlandsbyene, og det hadde alltid passet så at han i ferien kom hjem i god tid før jul. Men denne jul skulle det bli anderledes. Ikke så å forstå at gutten tenkte å være i byen julaften. Slett ikke. Han hadde sine planer i orden i så måte. De første dagene av juleferien ville han nytte til å lese riktig ordentlig på hybelen. Der var det ingen som forstyrret. Til sommeren skulle han nemlig opp til eksamen, og da gjaldt det å ha det nødvendige «innabords». Trofast satt han over boken. Det var ikke bare moro, men likevel — — — Snart var det jul. Og da skulle det bli gildt å komme hjem til mor og far og søskenflokket.

Gutten kom fra et godt, kristelig hjem. Både mor og far hadde vært bekjennende kristne så langt tilbake som barna kunne huske, og mere til. Barna hadde således fått en god ballast med ut i livet. Vår skolegutt hadde aldri gitt seg ut «på de ville veier», men tatt vare på sin barnetro. Derfor hadde julen alltid vært hans kjæreste høytid.

Julaftens morgen kom. Da skulle hjemreisen ta til. Det var først noen mil med lokalbåten og deretter et stykke landevei. Ved middagstid kunne han være hjemme, dersom intet uventet inntraff. — Men just denne dagen klikket alle beregninger. — Slik går det undertiden i denne

verden, men det hadde ikke vår unge venn regnet med.

Tidlig på morgenen dro han fra hybelen og ned til bryggen hvor lokalbåten lå. Men hvilket uvær! Det snødde og blåste og føk i den grad at det var nesten uråd å ta seg fram på landjorden. Og hvorledes skulle det da gå på sjøen? Vår venn hadde ikke tenkt særlig over dette spørsmålet på forhånd. Det var heller ikke nødvendig, for ombord på lokalbåten ble det rikelig anledning til det. — Der hadde samlet seg en masse mennesker, især ungdommer. Alle skulle jo hjem til jul. Det var forretningsfolk, håndverkere, skolefolk, osv. Mange ungdommer fra landdistriktet og småbyene omkring hadde søkt arbeid i «byen», og da var det helt naturlig at de til høytiden søkte til barndoms-hjemmet. Alle gikk der i spent forventning. Skulle det ikke snart ringes til avgang? Men klokken gikk, og ingen hørte tredje gangs ringing. Hva var det? Kunne det ikke bli noen reise? Klokken ble sju, ti over, femten over, men nei. Båten lå stille, eller rettere sagt: Der rugget noe ganske ettertrykkelig, men kom ikke av flekken. Det tok til å lysne av dag så smått, men enda lå båten ved land. — Det ulte, tutet og rev i takkel og taug, så det var rent nifst! Dog var det ikke noen fare på ferde derinne i trygg havn. — Det var bare dette ene at på denne måten kom ingen av disse menneskene hjem til jul. Rent uhørt. I manns minne hadde

setter den dag i dag. Den er også blitt virkeliggjort i tidens løp i de millioner av mennesker som har tatt imot Guds frelse i tro. Disse har i sitt eget liv fått erfare sannheten av englebudet hin julenatt. Derfor takker de Gud for frelse og fred og ser framover og oppover med håp og forventning.

Samtidig er de dog klar over at englesangen som hadde til mål: Fred på jord, fred i hjertene, fred mellom folkene, fred med Gud og lovsang til hans ære fra frelste meneskebarn hernede enda ikke er blitt virkeliggjort i det store og hele i vår verden. En mer ødeleggende krig enn noengang før var neppe til ende før en ny truet.

Hvorledes kan dette henge sammen? spør derfor mange. Forklaringen er ganske enkelt, den at de som forakter Guds frelse og ikke vil ta imot den store julegave, de stenger seg selv ute fra det lykkelige forhold både til Gud og mennesker som lå innesluttet i det englene sang om. Og fordi storparten av menneskene synes å handle slik, får vi ikke se oppfyllelsen av

jule-evangeliet i hele sin fylde som vi gjerne vile. Det blir fremdeles bare den lille flokk. Millioner andre har hatt sin sjangse, men har latt den gå fra seg. Disse mennesker er derfor med på å stenge for frelsen og freden på jord og den store glede.

Vil virkelig du være med blant dem?

La ikke det skje, hverken for din egen eller andres skyld! Men lukk opp ditt hjerte for Guds ufattelige store nåde og gave. Så skal du få erfare at alle dem som tok imot Ham, dem ga Han rett til å bli Guds barn. Da får også du lagt en ny sang i din munn. Englesangen blir til virkelighet for deg! Så er det blitt din oppgave å være med på å synge slik at flere og flere vil lytte til tonen fra himmelen og englesangen om mulig kunne bli til virkelighet for riktig, riktig mange.

Sæle jolekveld! Englar høgtid held.
Lovar Gud for dei fekk kveda
ut på jord den store glede. ~
Syng da alle med!
Jord og himmel, kved!

L. R. nr. 109, 4.

det vel ikke hendt at lokalbåten måtte gi opp på selveste julaften! Likevel hendte det utenkelige. Det var ikke av den grunn at mannskapet skulle være noen pusslinger eller reddharer. Langtfra. De var barkete «sjølker», som nok hadde tatt mang en tønn, men i slikt vær ville det være «vetflaust» å prøve seg på å trosse de utemmede naturkrefter som var sloppet løs.

Uværet fortsatte utover dagen, og snart ble det klart at det ikke kunne bli tale om avgang mot mørke kvelden, først neste morgen i beste fall. Da ville det altså være 1. juledag, og selve julekvelden var ødelagt. — Kunne ikke noen annen mulighet tenkes? — Det skal være visst at de tenkte, hele flokken av ungdommer og eldre med. Men alle kom like langt eller like kort. Landeveiene var blokert av veldige snømasser, så hverken bil, buss eller hest kunne forsere seg fram.

Der ble da intet annet å gjøre enn å finne seg best mulig til rette i den nye situasjon. Det var ikke lett å bli fortrolig med, men, men —

Vår unge venn hadde to kamerater som også var i samme båt, sambygding. Den ene var skomaker, den andre også håndverker. Disse tre slo seg sammen og ble enige om å feire jul i lag på den enes hybel. Først gikk de til vår venns hybel. Den lå nærmest. Men der oppdaget de snart at de slett ikke var velkommen. Vertinnen hadde ikke regnet med losjerende i høytiden, og aldeles ikke med fler enn vanlig. Hun ville ha fred i høytiden og ikke bli forstyrret av tre glade ungdommer som både kunne le og prate, ja, synge julesanger også. — Derfra måtte de altså fortrekke ganske fort.

Julekvelden var derfor de tre unggutter samlet på skomakerens hybel. Der kunne de få være for seg selv — uten å forstyrre andre. Og jeg skal si det ble jul.

I det ytre var det så spartansk som vel mulig, men det hadde mindre å bety. Det som skaper virkelig jul er hverken de mange julegaver, det strålende juletre eller den ekstra gode maten, men Guds ufattelige gave, Frelseren, Jesus. Denne julegave hadde de tre hos seg. — Et tarvelig juletre hadde guttene fått til, og sangen steg mot det lavloftede tak så det runget. De gamle, kjente julesanger fra barneårene var like kjære og gode på den fattigslige hybel som i det festligste hjem. — Jul i hjertet. — Se, det var hovedsaken.

Skomakeren var også noe av en «fiolinvirtuos», og han var ikke vanskelig å be denne julekvelden. Det som rørte seg i hjertet, måtte få uttrykk også i toner. Just på denne måte var han i sitt rette element.

Og alle de tre unge var av hjertet enige da ordene steg mot høyden:

Deilig er jorden — Prektig er Guds himmel.
Skjønn er sjelenes pilgrimsgang.
Gjennom de fagre riker på jorden
går vi til Paradis med sang.

Det var blitt jul på tross av alle forhindring-

er. De gledet seg virkelig selv om alt ble anderledes enn de på forhånd hadde tenkt. Tankene fant også hjem til foreldre og søsken og alt de ellers måtte undvære. Men derved ble kanskje bare hjemmets jul og selve hjemmet stående i et enda mer strålende lys enn før. — Er det ikke i grunnen slik for oss alle, selv om vi er kommet langt opp i årene og har fått vårt eget hjem? Julen i vårt barndomshjem glemmer vi aldri. Den stråler klarere og skjønnere ettersom årene går.

I løpet av natten hadde det forrykende uvær lagt seg. Tidlig første juledags morgen var ungguttene på bena. Lokalbåten gjorde klar til avgang. På klokkeslettet stakk den til sjøs — —. Nøyaktig et døgn forsinket. Bare ett døgn, men hva det betydde av savn og skuffelse og nye tanker for alle de unge julereisende er ikke gitt noe menneske å tolke med ord. — Og likevel hadde de sikkert fått noe å tenke på alle sammen: Både det gode barndomshjem, julens store gave, godt vær og meget, meget mer, er alt sammen Guds gave — uforskyldt.

Første juledag ved middagstid var ungguttene hjemme, hver hos seg. I grunnen hadde de lært mer denne julehøytid enn noen gang før: De hadde møtt Guds godhet og kjærlighet på en ny måte og ble enn mer takknemlige.

En gledelig overraskelse.

I dag fikk jeg et brev fra en ungdom. Hvem som hadde skrevet det, vet jeg ikke; for det sto ingen avsender. Inne i brevet lå 20.— kroner til vårt menighetsblad. Brevets innhold:

Hjertelig takk for Menighetsbladet!

Det skal hjelpe oss alle til å støtte opp om vår menighet. Det er også så godt for oss unge at Gud formår å bevare og hjelpe oss. I salme 119, v. 9 står det: «Hvorledes skal den unge holde sin sti ren?» — Ved å holde seg etter ditt ord!

Det er ofte så vanskelig å leve et rent ungdomsliv for Gud. Derfor er det så trygt og godt at Han som begynte den gode gjerning oss, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag.

Da vet vi at vi aldri skal bli borte på veien. For Jesus selv vil alltid bevare oss.

Vedlegger kr. 20.— til Menighetsbladet.

Du forstår vel at jeg ble glad. Det var jo mange penger å få til Menighetsbladet på ett brett. Javisst. Og likevel var ikke pengene det største og mest gledelige, men brevet.

Tenk, det var en ungdom som hadde skrevet det og altså gikk med silke gode tanker og viste inderlig omsorg både for andre og seg selv i livets største og viktigste sak. — Å du, om vi hadde mange slike ungdommer i vår bygd! Da skulle det bli gode fremtidsutsikter. — En ungdom som er grepet av Kristus er dog noe overordentlig stort, endog om den unge ikke ser det selv.

Kanskje mange i sin tidligste ungdom har liknende lysende syner og drømmer. De vil så gjerne bli noe og få utrette store ting for Gud og for andre.

Men før de egentlig vet det, blir de fleste trukket med av strømmen. Kanskje de en gang ble med på dans, eller kino eller likn. De mente ikke noe vondt med det. Skulle bare se og prøve. — Etterpå kunne de jo ta seg sammen og

Til våre venner i Spydeberg.

Gjennom Menighetsbladet får vi herved lov til å sende våre venner i Spydeberg en hjertelig hilsen med ønske om en i sannhet gledelig jul for alle som er villige til å åpne seg for Guds uendelig stor kjærlighet, åpenbaret i Jesus Kristus, vår Frelser.

I denne jul ropes det ut på nytt og på over tusen forskjellige sprog utover jorden dette herlige budskap: **«Så har Gud elsket verden, at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortales, men ha evig liv.»** Joh. 3, 16.

Tenk om Gud ikke hadde sendt oss Frelseren! Ja, da ville det være forferdelig å være menneske. Da var den evige fortapelse ethvert menneskes sikre lodd. Men nu er Jesus kommet, og han har tilveiebrakt frelse for alle som vil la seg frelse. Han slår sin favn vidt opp idet han sier: **«Kom til meg, alle I som strever og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile!»** Math. 11, 28. Og dersom du synes du er uferdig og uskikket til å møte ham, så hør hva han sier et annet sted: **«Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut.»** Joh. 6, 37. «Den som kommer.» — Min venn! Jesus vet svært godt hvor du og jeg er uskikket til samfunn med ham på grunn av vår synd. Men han vet også at han har båret våre synder, lidt for dem og derved tilveiebrakt en evig forløsning. Drevet av sin store frelserkjærlighet roper han på oss gjennom sitt ord, og vi, som har fortjent fortapelsen, blir tilbudt den herlige stilling som Guds elskede barn

bli like bra igjen som før, tenkte de kanskje. Men merkelig nok — etterpå følte de seg så elendige og tilsølet i sjelen at de slett ikke syntes de kunne komme til å gjøre noe for Gud igjen. Og djevelen hvisket dem i hjertet at nå kunne de like godt kjøre videre i synden. Det nytter ikke!

Og så gikk mange videre og videre. — Men spør om de fikk det godt? Spør om de fikk sine lyse fagre ungdomsdrømmer oppfylt? Å nei, å nei, det ble slett ikke noen god tid! Tvertimot! De hadde det ofte så trist og leit at det var sørgelig.

Å, du ungdom — ja, du eldre med — som har det på denne måte — jeg synes synd på deg. Det har likevel ikke stort å bety, men det er en som synes enda mer synd på deg. Det er Jesus, din beste venn. Og det store ved Ham er at Han maktet å hjelpe deg, og Han vil det så inderlig gjerne. Vend deg bare til Ham i bønn og søk Ham i Det nye testamente. Les og les under bønn til Gud inntil Han kommer og hjelper deg. Det kan nok hende at du må vente en tid, men gi ikke opp. Når du ærlig søker, har du Guds løfte for at du skal finne. Der står i Jer. 29, 13: «Dere skulle søke meg, og dere skulle finne meg, når dere søker meg av hele eders hjerte.»

Gud vil så gjerne komme deg imøte med sin hjelp, men Han venter undertiden med å hjelpe for å se om du virkelig mener noe med din søken.

Så vil Han hjelpe deg til å finne din rette plass overfor Gud. Vil du være lydig og tro hans ord, da skal du få se at løftene gjelder deg.

Inntil du kommer dithet, vil jeg gi deg et godt råd ved lesning av Bibelen:

«Les som det står. Gjør som det står. Tro som det står, så har du som det står.»

Når dette virkelig går opp for deg, blir det lys og glede i sjelen. For da får du tro deg frelst for Jesu skyld — enten du er ung eller gammel.

og arvinger til den evige herlighet. Og alt dette «uten penger og uten betaling».

Min venn! Gled din Frelser derved at du stanser opp for hans kallende røst, bekjenner din synd og uverdighet og mottar hans ufor-skyldte nåde, som rekkes deg gjennom hans eget ord. — Da får du i sannhet en gledelig jul.

p. t. Løken i Valdres i desember 1948.

Eders
Ingebjørg og S. Eik.

Hermed vil vi gjennom Menighetsbladet si Dere hjertelig takk for den gode hilsen som Dere nå har sendt oss. Men samtidig erfarer vi at der er liten sannsynlighet for at Dere kommer tilbake til Spydeberg igjen. Det var vemodig. Vi hadde nemlig håpet at Eders fravær fra bygden bare skulle ha varet en tid inntil Dere hadde fått en passende bolig i nærheten av stasjonen. Derfor har vi ikke tatt ordentlig avskjed hverken ved fester eller på annen måte.

Da det nå ser ut til å bli ganske anderledes enn vi hadde ventet, vil vi på denne måte bringe Dere begge vår dypfølte takk for alt hva Dere har vært og gjort for oss under disse årene i Spydeberg. — Det har vært en glede for oss å merke det ekte, kristne sinnelag som fylte Dere begge. Dere hadde et stort ønske, og det var å tjene og forherlige vår store Gud og Far samt vår Frelser, Jesus Kristus. Derfor var Dere så flittige med ved gudstjenester, oppbyggelser og misjonsmøter. Og De, skolebestyrer Eik var aldri vanskelig å be om å tale Guds ord eller komme med vitnesbyrd hverken på det ene eller andre sted. Under krigen var De jo prestens selvsikre stedfortreder.

For alt dette og mere til vil jeg på egne og hele menighetens vegne bringe Dem og Deres frue vår hjerteligste takk. Det var alltid så trygt og godt når skolebestyrer Eik og frue var iblant oss. Vi visste at de var erfarne og solide kristne. De kunne alltid rettlede og hjelpe.

Til slutt ønsker vi Guds rike velsignelse over Dere begge i tiden som ligger foran. Må Gud fylle Dere med sin nåde og kraft, så Dere frimodig og glad kan gå videre fremover mot det store mål som vinker hos Gud. R e d.

Vi lever i slutten av en tidsalder.

Den danske professor, dr. theol. Skydsgaard holdt nylig et foredrag om «Optimisme — pessimisme» og uttalte følgende:

«Vi lever ved slutten av en tidsalder. Den vesteuropeiske kultur har som ingen annen vært bundet sammen med kristendommen, men ingen annen kultur har heller begått et slikt frafall. Den har vært som en by som lå oppover en vulkans skråning. Det 17. og 18. århundre var fullstendig bedøvd av storheten i det menneskene hadde nådd. Det tordnet i vulkanen, men man overhørte det og lo ut de få som spådde at det ville gå galt. Menneskets dyriske natur vellet opp og sprenget den strålende bygning. Den som lik en profet kunne gjennomskue Vest-Europa i dag, ville se et Mene-Tekel. Vi lever i en kulturundergangstid. Når det gjelder vår kultur har pessimismen rett, og vi må gjøre oss klart hvor vi står. Men vi moderne mennesker vil ikke ta imot tydingen. Vi synker ned i selvmedlidenhet og kynisme. Der det ikke er noen Gud, er det nemlig heller ingen målestokk for det som hender.

En kultur går til grunne i århundrer. Kommunismen er ingen redning. Den er et visst europeisk fenomen, ikke russisk. Den kan skape omveltning, men ingen fornyelse.

(Etter «Samleren».)

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Utgis av Spydeberg, Hovin og Heli Menighetsråd

Ansvarlig redaktør . . . . . S. T. STORAKER
Kasserer . . . . . Kjøpmann E. A. SKULLERUD
Ekspedisjon . . . . . FRK. MARY MELLUM, tlf. 8

God Jul!

En av Gud rikt velsignet julehøytid ønsker vi hvert hjem i alle tre menigheter og alle menighetsbladets lesere forøvrig! Måtte det bli god kristen jul i hjerte og hjem hos alle sammen.

Samtidig sier vi hjertelig takk for året som nå snart er slutt. Takk til alle som har skrevet til menighetsbladet. Dersom vi skulle få lov til å ønske noe for det nye året, var det at mange flere ville sende et lite ord til bladet. Det behøver ikke å være så vidløftig. Send inn det som Gud legger deg på hjertet. Det kan bli en trøst og oppmuntring for flere enn du tenker.

Videre vil vi gjerne bringe vår beste takk til alle som har husket vårt blad med sin gave i dette året! Det har gått riktig bra, så vi har fått betalt alle utgifter til bladets trykning og forsendelse i posten. Forøvrig skjer alt arbeide gratis og frivillig. Derfor sier vi mange takk og nevner spesielt ekspeditør og kasserer.

Kristus som vartegn.

På Borkum-Riff, en øy i Nordsjøen, utenfor de nordfrisiske øyer, og som er kjent av alle sjøfarere, skal et 50 meter høyt granittmonument reises. Det blir en kolossal statue av den velsignende Kristus. Nettopp på dette sted kom under krigen de store skarer av bombemaskiner flyvende både mot vest og mot øst og spredte gru og ødeleggelse. Nå skal dette kjempemonument reises både som en bekjennelse til freden og samtidig som en bekjennelse til den åndelige kurs som menneskeheten må slå inn på for å bevare freden. (Etter «Samleren».)

Den kristnes død.

Kristendommen har satt så kraftige merker blant alle folk at det fordres spesielle egenskaper for å unngå å se dem, skriver statslege Olof Perslew i en art. i «Svenska Läkartidningen»:

En av Sveriges fineste og mest kultiverte ateister, kjent over hele landet sa en gang til meg: «Det er bare en ting som jeg ikke kan begripe: Hvordan var det mulig at Jesus kunne heve seg så enormt over sin omgivelse? At han sa sannheter som gjelder ennå i dag, gjør at jeg nesten tilmåler hans gjerning guddommelig karakter.»

Hvis Jesus bare hadde vært forkynter eller forstander for en sekt i et okkupert land, skulle ingen ting være igjen. Hvordan gikk det med Romerriket? — En gang ville Voltaire «ødelegge den dårlige» (kirken), og Hitler sa at han på 3—4 år skulle kunne utrydde kristendommen! Hvordan har det gått? Fins det noen som for alvor tror at det er mulig at en løgn kan vedbli å leve på den måten?

For min egen del må jeg villig tilstå at også jeg en gang som nyutdannet lege anså meg for å være frigjort fra alle religiøse tanker. Jeg leste med beundring Bengt Lidforss og mesket meg med Arthur Engbergs kristen-

domsfjendtlige artikler. Jeg var med andre ord en ganske «riktig» medisiner. Men kontakten med de syke og lidende gjorde meg mer lydhør for de dype strømmer.

Noen ganger er det meg forunt å se kristne dødsleier. Og uforbeholdent må jeg erkjenne at noe vakrere har jeg ikke sett på denne jord. Jeg skulle ønske at hver og en som tviler på udødeligheten, fikk se dette syn. Her er ikke spørsmål om å «tro på et liv etter døden», her gjelder den absolutte visshet. (Etter «Samleren».)

For lite menighet.

Bergensbladet «Dagen» bringer et referat av en tale om «Tidssituasjonen» som skulestyrar Hans Sandvoll holdt forleden. Han sa bl. a.:

«I kampen i dag skal ein merka seg at vondskapens krefter og herrevælde er eit organisert heile og dei går målmedvitne fram mot Guds menighet. Når ein ser dette, kan ein verta mismodige når ein ser kor lite målmedvitne me kristne kjempar imot vondskapen. Kristi menighet er vorte ein hønsegard der kvar einskild kaklar og sparkar kvar sin veg. Me er for lite ein menighet som går målmedvete til kamp imot vondskapens krefter.»

Mon ikke dette er et ord i rette tid til oss kristne? Tenk over det og prøv deg selv for Guds ansikt. Når vi ser hvorledes de nedbrytende krefter står samlet mot Guds rike, må vi vel innrømme at det er en skam for kristenfolket at det er så spredt og trekker hver i sin retning, så å si, uten å kunne enes om en samlet innsats mot alt det onde. Hva oppnås på denne måte?

Er det ikke nettopp en helhjertet og samlet innsats som trengs?

Gud gi at enhver kristen måtte bli enig med sin Gud om dette.

Gudstjenester.

Søndag 19 desember kl. 11: Barnegudstjeneste med juletrete i Spydeberg kirke. Kirkebuss.

1. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Hovin kirke med ofring til Det norske misjonsselskap. — Kirkebuss fra Mørk kl. 10,15.

1. juledag kl. 17: Høytidsgudstjeneste i Spydeberg kirke med ofring til Det norske misjonsselskap. — Kirkebuss.

2. juledag kl. 11: Høytidsgudstjeneste i Heli kirke med ofring til Det norske misjonsselskap.

Nyttårsaften kl. 23: Midnattsgudstjeneste i Heli kirke.

1. nyttårsdag kl. 11: Gudstjeneste i Spydeberg kirke. — Kirkebuss.

2. nyttårsdag kl. 11: Gudstjeneste i Hovin kirke. Kirkebuss fra Svenneby kl. 10,15.

Søndag 9. januar kl. 11: Gudstjeneste i Heli kirke.

Søndag 16. januar kl. 11: Gudstjeneste i Spydeberg kirke. — Kirkebuss.

Søndag 23. januar kl. 11: Gudstjeneste i Hovin kirke. — Kirkebuss fra Mørk kl. 10,15.

Søndag 30. januar kl. 11: Gudstjeneste i Spydeberg kirke.

Gaver til «Menighetsbladet».

S. Syversen kr. 10.—. Anton Larsen, Sagbakken kr. 5.—. Anna Koll, Høgås kr. 5.—. Over-skudd fra Fellesmøtene på Fjellheim kr. 635. Jens Buer kr. 10.—. T. K. kr. 25.—. H. S. kr. 10. K. J. G. B. kr. 5.—. T. T. kr. 50.—.

Hjertelig takk alle sammen!

<p>Sverre Nilsen Spydeberg, tlf 136 a. Bilforretning og verksted.</p>	<p>E. A. Skullerud ass. landhandel. Spydeberg, tlf. 15.</p>
<p>A.s Spydeberg Handelsforening Tlf. 13 og 120. Glass, stentøy, kolonial og bygningsartikler. Egen avdeling for skotøy og manufaktur.</p>	<p>Spydeberg Sparebank — Opprettet 1859 — Utfører alle alminnelige bankforretninger. Kontortid: Mandag og onsdag kl. 9—13. Fredag kl. 9—13 og 15—16. Tlf. Spydeberg 7.</p>
<p>Magnus Pettersen anbefaler store og små busser til turkjøring. Tlf. 69, Spydeberg.</p>	<p>Hans Alvim Kolonial — Glass — Stentøy — Kjøkkenutstyr. Spydeberg, tlf. 178.</p>
<p>Spydeberg Manufaktur T. Lunder. Klær, tøy, leketøy m. m. m.</p>	<p>Arne Nygaard ass. landhandel. Tlf. Godheim 224.</p>
<p>A. Lageraaen ass. landhandleri ved Myhra-krysset. Tlf. 145, Spydeberg.</p>	<p>Aksel Hestengen, Spydeberg Sportsforretning. Bensin, olje, gummi. Reparasjonsverksted. Tlf. 43.</p>
<p>Dagny Ødeli, Spydeberg Melk og kolonialforretning. Spydeberg, tlf. 180.</p>	<p>Jens Buer Elektrisk forretning. Spydeberg, tlf. 146.</p>
<p>Einar Guddal Snekkerverksted. Karosserireparasjon — Dreining. Tlf. Spydeberg 198.</p>	<p>Spydeberg Stenhuggeri Konrad Jacobsen. Gravmonumenter m. m. Tlf. 205.</p>
<p>Aksel Sørby Kolonial — Manufaktur. Malerverer — Bygningsartikler. Tlf. Spydeberg 152.</p>	<p>Spydeberg Kjøttforretning Inneh. Brødr. Helle. Tlf. 184, Spydeberg.</p> <p>Kjøtt og flesk, alle slags deiger og pølsevarer, samt smørbrød-pålegg.</p>
<p>Lege Martin Schou Spydeberg, tlf. 105.</p>	<p>Græshagen Hønseri Godkjent Avlscenter. Spydeberg, tlf. 138.</p>